

Het Huikske

Wie ich nog ei jungske waas zoo van ei jaor of zös,
doe vóng ich gaer van alles aan en leit ich niks mit rös.
Zout ich aan 't trummelke en pakde mich ei kuikske,
dan zag de mam doe deugeneit, ich zét dich in 't huikske.

Wie ich al get groter woort, de sjooltied waas verbie,
doe hauw ich gaer, wie jederein, ei maedje aan mien zie.
Ei knap gezichske, ein aardig kéndj mit óm de kop ei duikske.
Ich sjprouk dan mit dat maedje aaf, op ein of anger huikske.

Wie ich later vrieje góng, ich waas vol gouwe moud.
Veer noume aafsjeid in de gank, ich weit 't nog zoo goud.
Opéns versjeen de sjoonpapa, dae zag doe mit ei vluikske,
waat mótt dat mit mien dochter noe, dao in dat duuster huikske.

Went ich éns bie Petrus kóm en klop dao aan de deur.
Dan zaet 'r: jóng, kóm doe mer in, doe sjteis ter heel goud veur.
Doe höbs toch neems kaod gedaon, dao sjteit niks in mie buikske.
Dan vraog ich: Petrus, zét mich mer mit ein éngelke in 'n huikske.

(c) 1955: Tekst & muziek: Frits Rademacher